

N°10

A T O D A N G O S

ŠIRVINTŲ LAURYNŲ STUOKOS-GUCEVIČIAUS
GIMNAZIJOS LAIKRAŠTIS

Esu Norvilė Iljeitytė, man 15 metų. Kurti pradėjau būdama 14 metų. Kas paskatino? 8-toje klasėje mokytoja Edita Guščienė mums uždavė sukurti trioletą. Man tikrai neblogai išėjo. Nuo tos akimirkos pagalvojau, kad galėčiau pradėti kurti. Grįžusi namo pasiėmiau tušinuką ir sąsiuvinį, šiltą apklotą, išėjau į balkoną ir pradėjau rašyti. Man pavyko. Nuo to laiko balkonas - mano kūrybos vieta. Visi mano eilėraščiai parašyti ten. Apie ką aš kuru? Kuru apie tai, kas aplink mane. Esu sukūrusi eilėraštį apie savo brolių, apie senelį, iškeliavusį Anapilin, apie save, kai buvau labai laiminga. Tiesiog apie viską.

Dovilė Lapinskaitė, Ia

KODĖL?

Aš pažinojau vieną vaiką,
Jam viskas buvo įdomu:
„Kodėl čia žiogas, o čia sraigė?
Kodėl karvytė sako mū?“
„Kodėl žolė žalia, o medis laibas?
Kodėl dangus aukštai, o bokštas kreivas?
Iš kurgi aš ir mes visi?
Iš kur žibuoklė šiam kely?“
Atsakymus jis sužinojo,
Tik ne į klausimus visus,
Bet vieną klausimą vis dar kartoja:
„Kodėl gyvenimas toksai gražus?“

NEATSAKYTAS LAIŠKAS

Aš noriu parašyti laišką,
Tam žmogui, kurs toli yra.
Aš noriu jo paklausti visko,
Kas supo jį naktį tada.
Tą naktį nebeliko nieko,
Pradingo meilė bei kančia,
Neliko Tavojo gerumo,
Kurs mums padėjo būti čia.
Žmogau, kodėl gi išėjai?
Gal laimės buvo per mažai?
Kodėl nesilaikei stipriau?
Galvos nekėlei Tu aukščiau?
Aš noriu parašyti laišką,
Tam žmogui, kurs toli yra.
Tačiau atsakymo nelauksiu,
Nes jį jau priglaudė tyla.

Kaip gera, kai man gera

Kaip gera, kai man gera,
Kai šypsena iki ausų,
Kai ašaros pro juoką trykšta
Ant mano skruostų raudonų.
Kaip nuostabu pajausti meilę,
Pilve plazdenimą drugių.
Matyti laimės ilgą kelią
Iš tavo nuoširdžių akių.
Tada tu sušunki: tokia laiminga,
Gyvenime dar nebuvau!
Ir šiam pasaulyje pakimba

LIETUS

Pažvelki, kaip tyliai verkia dangus,
Juk daug ko, kas buvo, daugiau
nebebus.
Pasaulis tik suka, suka ratus, o tu -
Pažvelki, kaip tyliai verkia dangus!
Tyliau. Paklausk, kokie vieniši.
Į stiklą barbena lašai svetimi.
Pažvelki, kaip tyliai verkia dangus,
Juk daug ko, kas buvo, daugiau
nebebus.

AKMENINĖ ŠIRDIS

Mūsų širdys buvo gyvos,
Mes norėjome gyventi.
Mes buvome geraširdžiai,
Mūsų širdys – mūsų namai.

Išskaudinta, suskaldyta širdis
Būna be jausmų, be ateities.
Užsidarom nuo pasaulio ir nuo draugų,
Mes- tik šaltos stiklo šukės.

Mūsų širdys ir jausmai apmiršta
Lyg būtų išvis atsiskyrę nuo pasaulio.

„Akmenėlis turi šaltą širdį“ projekto dalyvio, IIa klasės mokinio, Luko Šarkos eilėraštis:

Mūsų nieks nežino, mus užmiršta,
Mes- tik akmenys, kurie nutyla.

Šviesa pro spyną šviečia, lyg šauktų
mūsų tikrą
Vardą, kurį turėjom danguje.
Jei šviesa užges, jei niekas nepadės,
Mūs širdys suakmenės.

REDAKTORĖS ŽODIS

Kalėdos! Kalėdos! Kalėdos! Kaip jau pastebėjote, mus irgi paveikė pakili nuotaika, todėl rankose laikote šviežutėlių, šventiška, nebe obuoliais, o mandarinais kvepiantį numerį. Tikimės, kad jaukumas ir džiaugsmas ateis ir į Jūsų namus. Linkime sustiprinti ryšį su artimaisiais. Neknapsėkite per šventes prie kompiuterių ekranų ar televizoriaus, pabūkite su šeima bei draugais, seniai matytais giminaičiais. Padarykite kažką gero vardan kitų šypsenų. Nepamirškite, kad Kalėdos, tai ne tik dovanos ir komercija, tai ypatingas laikas, kai viduje užsižiebia liepsnelė, kuri negali rusenti vis neįpučiant oro. Nesivaržykite, ir dalindamiesi užkurkite tikrą ugnį, suliepsnokite gražiausiomis spalvomis!

Grupės nariai: Ieva Jankauskaitė IIB, Brigita Sližauskaitė IIB, Dovilė Lapinskaitė Ia, Vaiva Trimonytė Ia, Justė Rutkauskaitė Ia, Rugilė Pumputytė IVC, Deivė Aleksandravičiūtė Ib, Miglė Žiedavinytė Ib, Justina Rakauskaitė IIIC, Norvilė Iljeitytė Ia.

Maketavimo darbus atliko: Ieva Jankauskaitė IIB.

Fotografavo: (4psl.) Ieva Jankauskaitė IIB.

KA GALIMA NUVEIKTI PER ŽIEMOS ATOSTOGAS?

Gimnazistai neslepia džiaugsmo – netrukus prasidės taip ilgai lauktos žiemos atostogos. Mokyklos foje jau puikuoja eglutė, pro kurią praeinant visados užplūsta šventiška nuotaika, valgykloje visus džiugina kalėdinės dekoracijos. Daugelis mokytojų jau papuošė ir savo kabinetus, suteikdami klasei šventišką atmosferą. Kiekvieną dieną tampame vis nekantresni – šventės ir atostogos jau čia pat.

Daugelis jau tikriausiai turi savo atostogų planą, bet jeigu kartais pritrūktumėte idėjų, šis sąrašas tikrai pasitarnaus:

❄️ **Surenk kalėdinių filmų vakarą**

Jeigu dar neatsibodo „Vienas namuose“, gali pasikviesti draugų, pasispraginti spragėsių ir surengti filmų vakarėlį.

❄️ **Persidekoruok kambarį**

Nauji metai – nauji ratai. Jeigu esi pasiryžęs nuo Naujųjų metų pasikeisti, kodėl neatnaujinti ir savo kambario? Gali perstumdyti baldus, sienas išdekoruoti nuotraukomis ar plakatais, suteikti savo kambariui šventiško – papuošti jį.

❄️ **Susirask naujos muzikos**

Žiemos atostogos – tinkamiausias laikas atnaujinti savo grojaraščius. Susirask naujų, gerų dainų, pradėk klausyti naujų atlikėjų ar grupių, o gal ir naujo muzikos stiliaus.. Naujus metus pradėk garsiai ir skambiai!

❄️ **Pradėk planuoti vasaros atostogas**

Šaltuoju sezonu visi pasiilgstame vasaros. Kada geresnis laikas pradėti planuoti vasaros atostogas, jeigu ne šaltą žiemos dieną? Susirask žurnalų, apsilankyk interneto svetainėse ir suplanuok geriausias vasaros atostogas.

❄️ **Sukurk prisiminimų filmą**

Jeigu kompiuteryje turi daug video klipų, kuriuos nufilmavai šiais metais, gali iš jų sumontuoti prisiminimų filmą. Vėliau bus smagu ir nostalgiska pažvelgti į praėjusių metų gražias akimirkas. Jeigu turi daug nufilmuotų klipų su savo draugais, toks filmas taip pat gali būti puiki dovana ir Tavo draugams.

❄️ **Susisiek su senais draugais**

Daugelis turi draugų, su kuriais seniai bendravo ar matėsi. Parašyk savo seniai nematytam draugui ar draugei žinutę – tai gali praskaidrinti ne tik jos ar jo, bet ir Tavo dieną. Pasiklausyk, kaip jiems sekasi, kas naujo, ir žinoma, nepamiršk palinkėti ne tik laimės ir džiaugsmo bei meilės, o ko nors *ypatingo*, tam žmogui būtino.

NE – ŽIEMOS MIEGUI!

Visi turime daug veiklos. Ypač šaltuoju metų laiku. Nesinori sėdėti vienoje vietoje, prisiimame vis daugiau darbų, trokštame gyventi, neužmigti žiemos miegu. Šį kartą man pavyko pakalbinti Mokinių tarybos pirmininką Roką Štikaną. Jam veiklos tikrai netrūksta.

Esi Mokinių tarybos pirmininkas. Kokių privalumų ir kokių trūkumų turi šios pareigos?

Šios pareigos reikalauja atsakingumo, yra daug įsipareigojimų, reikia daug bendrauti ir atlikti dar daugiau darbų. Bet šis užsiėmimas man patinka, atrandu vis naujų pažįstamų, įgaunu daugiau atsakomybės. Tai padeda suprasti, ko galima siekti gyvenime ir kaip gali būti sunku vadovauti ir bendradarbiauti.

Koks tavo tikslas vadovaujant tarybai? Ką žadi keisti?

Mano didžiausias tikslas - mokykloje nuveikti kažką, kas būtų įsimintina, gražu ir įdomu. Noriu daryti taip, kad mokiniams čia būtų linksmiau, turiningiau. Kad mokykla būtų šilta ir maloni vieta, ir kad žmonės norėtų čia eiti.

Kaip apskritai jautiesi būdamas antroklas? Netrukus PUP-o patikros. Nerimauji?

Jaučiuosi labai keistai, atrodo, kad jau labai greitai teks žengti į platųjį pasaulį. Greitai teks rinktis pagrindinius dalykus, kurie nulems, ką aš galėsiu veikti gyvenime. Viskas labai skubota, o PUPP didelės baimės man nekelia, tai patikros, kurios patikrins, kaip mes mokėmės 10 metų.

Manau, mokiniai, kurie nuolatos mokėsi gerai, didelio siaubo neturėtų jausti.

Prakalbai apie ateitį. Jau numanai, kuo nori tapti? Kur ir ką studijuosi?

O... dabar tai yra didžiausias mano galvos skausmas. Nė nenumanau, kur noriu studijuoti, kuo būti ir ką veikti savo gyvenime... Pradedu šiek tiek jaudintis dėl to, kas bus tolimesnėje ateityje. Bet stengiuosi nuvyti šias mintis šalin ir kol kas gyventi šia diena.

Kaip manai, ko trūksta gimnazijoje? Ko palinkėtum mūsų bendruomenei?

Manau, gimnazijoje trūksta tarpusavio supratimo, šiek tiek pastangų iš abiejų pusių- tiek mokinių, tiek ir mokytojų. Linkiu, kad čia nebeliktų jokios diskriminacijos, patyčių, ir kad visi būtų draugiški bei neabejingi gimnazijoje vykstančiai ir būsimai veiklai.

Labai ačiū už nuoširdžius atsakymus.

Ieva Jankauskaitė, IIB

DĖKOJU MEILĖS LAIŠKŲ AUTORIAMS

Gerumo savaitė gimnazijoje baigėsi, nors visos savaitės ir dienos tokios turėtų būti. Gavau du Meilės laiškus. Gaila, kad turiu dėkoti žmogui Anonimui ar žmonėms Anonimams. Bet ką padarysi, svarbiausia, kad laiškus rašė ir „atsiuntė“. Ačiū Jums, išdrįsusiems pasakyti tai, ką galvoja daugelis, bet nieko nesistengia keisti. Keisti ar keistis kiekvienam sunku - ir mokytojui, ir mokiniui. Svarbu suvokti, išsiaiškinti, ką, kaip, kodėl, kam keičiam savo elgesį, veiklą, bendravimą. Viename laiške teigiama, kad pasigendame grįžtamojo ryšio, kitame - kad mokykla „nusodina“. Pradėkim nuo ryšio. Kažkada buvo organizuota mokinių ir mokytojų diskusija, pokalbis buvo įdomus ir naudingas, gal būtų galima vėl kartu pasikalbėti? Gimnazijos mokiniai ypatingi - jie beveik ar jau suaugę, todėl mūsų bendravimas yra puiki galimybė surasti ryšį, sprendimą, išeitį, gal tiesiog susipažinti.

Rašykit, ateikit, siųskit sms, labai svarbu, kad laiškais viskas nesibaigtų. Juk mes greta vienas kito. Gerų visiems ateinančių.

Mokytoja Edita Rutkauskienė

KODĖL AŠ (NE)LAUKIU ATOSTOGŲ?

Kalėdos. Vienas žodis, o jau kyla neapsakomai daug magiškų ir jaukių prisiminimų. Prasidėjus gruodžiui žmonės masiškai pasižada sau tapti geresni. Visame pasaulyje organizuojamos Gerumo akcijos, aukojama, dovanojama. Ore tvyro šilta, šventinė nuotaika. Kalėdos - metas ne tik prisiminti bei pasveikinti kitus, bet ir skirti laiko sau, šiek tiek pasilepinti.

Mūsų mokykloje retas negauna išankstinės „dovanėlės“ - namų darbų per atostogas. Visgi norėčiau priminti, kad atostogos skirtos pailsėti, įveikti darbus, kurių nespėji atlikti ar negali jais pasidžiaugti darbo dienomis: iškepti pyragą, pažiūrėti filmą, paskaityti knygą savo malonumui ar ilgiau pamiegoti. Dauguma mokytojų užmiršta tai ir įsisukę į savo darbų tornadą atostogas ne tik sau, bet ir mokiniams paverčia vis nesibaigiančių darbų tęsiniu, tik jau ne mokykloje, o savarankiškai - namuose.

Bet juk tokiu būdu mes patys sau ir kitiems sukuriame taip visiems įgriusią rutiną. Siekdami, kad mūsų mokyklos bendruomenė būtų tvirta ir vieninga, turėtume atsižvelgti į abiejų pusių norus. Reikėtų stengtis vengti per didelių tikslų kėlimo, savo dėstomo dalyko išaukštinimo ir nuostatos, kad jis svarbiausias ir visi privalome būti chemikai/lituanistai/matematikai/istorikai/dailininkai ir kitokie. Taip niekada nebuvo ir nebus. Visi esam skirtingi ir savaip ypatingi. Niekur nerasi dviejų tokių pačių žmonių. Vertėtų to nepamiršti. O tobulybės siekimas sukelia konfliktą, kuris TIKRAI sukuria šventinę nuotaiką... Visada bus darbštesnių, visada bus ir tinginaujančių, bet jei žmogus stengiasi ir kažkokiu būdu truputį tobulėja, ar tai ne pasiekimas?

Žinoma, visi nori bei linki paties geriausio. Tačiau kartais tas „geras“ iš tiesų nesuteikia nieko gero. Ne visuomet apsimoka būti „barbe – devyndarbe“. Žymiai svarbiau yra artimieji. Mokyti visuomet ne vėlu.. Tačiau niekuomet negali žinoti, kas gali atsitikti svarbiausiems žmonėms tavo gyvenime. Svarbu to nepamiršti - daugiau laiko skirti jiems, padėkoti ar pagelbėti. Prisiminti, kad artėja ne tik atostogos, skirtos namų darbams atlikti, kad tai ir nuoširdžiausia metų šventė.

Gal šias Kalėdas ir atostogas skirkime bendravimui, poilsiui, gerų darbų kitiems ir sau dovanojimui. Galbūt pasitikime ir nusiteikime ateinantiems Naujiesiems metams geranoriškiau?

Brigita Sližauskaitė, IIB

APIE ŠVENTES, ATOSTOGAS IR MANE

Šiandien, kai sėdžiu prie tuščio popieriaus lapo, 16 dienų ligi Kalėdų. Man švenčių laukimas yra žymiai magiškesnis dalykas negu pačios šventės: lempučių mirguliuavimas, imbieriniai sausainiai, cinamonas, mandarinai, šnarantis dovanų popierius, begalinės valandos, praleistos bestoviniuojant prie vitrinų, renkant dovanas...

Vaikystėje Kalėdos – nedidelis stebuklas, burtai, dovanos, o dabar - susėsime prie bendro stalo, prieš akis šmėtruos močiutės silkutė pataluose, be amo mane paliks nuostabus tortas, na ir viskas. Mano supratimu, viskas turi suktis ne aplink nuo maisto lūžtantį stalą. Noriu nepakartojamo laiko su šeima ir draugais, prisiminti pokalbius, šiltas šypsenas, gyvas emocijas, viliuosi, jog šios šventės bus kažkas daugiau!

O štai laikiu pačių atostogų it kokio išganymo - mokykla, atiduok man gyvenimą! Noriu tiesiog gulėti lovoje ir nieko neveikti pusę dienos, nes galiu sau tai leisti, išlėkti susitikti su draugais, idiotiškai šypsotis nuo ryto ligi vakaro, sumedžioti kokius batelius (jų nebūna per daug!) su didele nuolaida, pusryčiams valgyti tortą ir dėl nieko nesukti galvos.

Per ateinančias 16 dienų aš spėsiu 48 kartus persigalvot, kokios turi būti mano atostogos, ir galų gale, kai sudėliosiu viską į savas vietas, tikėsiuos išpildyti savus pažadus, į kuriuos įsikabini, kai nebelieka ką daugiau daryti... Nuspręsiu – lekiam į Meksiką, ar kur ten žmonės iš telenovelių pradeda viską iš naujo! Gražių švenčių, mielieji!

Vaiva Trimonytė, Ia

KODĖL LAUKI KALĖDŲ?

Pirmąją gruodžio savaitę gimnazijos mokiniai ir mokytojai dalyvavo „Atodangų“ apklausoje, kurioje buvo tik du klausimai: „Ar laukiate Kalėdų?“ ir „Kodėl?“. Džiugu, kad visi noriai sutiko atsakyti. Iš visų apklaustųjų tik vienas mokinys atsakė, jog nelaukia Kalėdų, nes didžiosios metų šventės jam nebūna linksmos, o visi kiti atsakė, jog laukia Kalėdų, o jų įvardintos priežastys buvo įvairios.

Pasiruošimas didžiosioms metų šventėms kartais būna net smagesnis ir malonesnis nei pačios švenčių dienos, nes pasiruošimas joms reikalauja fantazijos, be to, trunka ilgiau. Merginos prieš šventes žada kepti pyragus, meduolinius namelius, puošti namus. Švenčių laikotarpiu daugelis žiūrės filmus, klausysis kalėdinės muzikos ir mėgausis jaukia nuotaika.

Kalėdų Seneliu gimnazistai tikriausiai netiki, bet dalis jų laukia Kalėdų būtent dėl dovanų. Vieni labiau mėgsta dovanas gauti, o kiti apklaustieji teigia, kad viena smagiausių veiklų, besiruošiant Kalėdoms – tai išrinkti arba pagaminti jas artimiesiems, o paskui jas pakuoti kartu su šeimos nariais. Gerai parinkta dovana gali labai nudžiuginti artimą žmogų ir išpildyti jo svajonę.

Dažniausiai įvardinta priežastis, kodėl mokiniai laukia Kalėdų – tai atostogos, per kurias jie žada ilsėtis nuo mokymosi, ilgai miegoti, pramogauti. Kalėdos – tai šeimos šventė, per kurią susirenka visi seniai matyti giminaičiai, tai puikus metas su jais smagiai praleisti laiką. Taigi, beveik visi jaunuoliai randa įvairių įdomių užsiėmimų per Kalėdų atostogas.

Gimnazistai Kalėdas apibūdina kaip pačią laukiamiausią, jaukiausią, gražiausią ir linksmiausią metų šventę, jos laukimas ir kruopštus pasiruošimas atsiperka su kaupu. Iki Kalėdų dar liko keletas dienų, tad nepamirškime daryti gerus darbus ir stengtis, kad visiems šios šventės būtų kuo gražesnės.

Justina Rakauskaitė, IIIc

APLINK PASAULĮ!

Le Bon Gustave yra pasakęs: „Tradicijos atspindi praeities idėjas, poreikius ir jausmus. Jos yra rasės patirties sintezė ir mums daro didžiulę įtaką.“ Kiekviena tauta garsi papročiais, kurie yra perduodami iš kartos į kartą. Anglijoje, kaip ir visur kitur, laukiama Kalėdų senelio, čia jis vadinamas „*Santa Claus*“ arba „*Father Christmas*“. Kiekvienas namas puošiamas su bugeniu, gebenėmis, amalo šakelėmis. Pagrindinis Kalėdų patiekalas yra kalakutas su spanguolėmis bei kalėdinis pudingas. Kūčių vakarą šeimos eina į mišias, gieda kalėdines giesmes. Antrąją Kalėdų dieną vaikai renka pinigus ir juos išdalina vargšams.

Vokietijoje Kalėdų senelis vadinamas „*Weinachtsmann*“ arba „*Nikolaus*“. Šiai šventei pradedama ruošti gruodžio 6 d. Namai puošiami lemputėmis, Advento vainikais. Kalėdų senelis pas vaikus lankosi su bloguoju Ruprechtu, jo paskirtis yra bausti vaikus, kurie blogai elgėsi, tačiau dažniausiai jis tik stovi šalia Nikolaus. Dovanos paprastai teikiamos Kūčių vakarą. Eglutė puošiama gruodžio 24 -ąją d. Kalėdų eglutė vokiečiams yra labai svarbi, nes būtent iš Vokietijos ji yra kilusi.

Australijoje Kalėdos švenčiamos per patį vidurvasarį, kai temperatūra siekia 30 laipsnių. Įprasta, kad Kalėdų senelis atvyktų ant banglentės. Kalėdų dieną šeimos kepa mėsą ant grotelių paplūdimiuose, valgo jūros gėrybes, dalyvauja ar stebi jachtų regatą. Kūčių vakarą visi susirenka lauke ir gieda kalėdines giesmes žvakių šviesoje.

Meksikoje Kalėdos vadinamos „*La Posada*“. Jos švenčiamos iki vasario 2 d. Nuo gruodžio 16 d. žmonės vaikšto iš namų į namus taip atkartodami Juozapo ir Marijos kelionę į Betliejų. Kalėdų simboliu Meksikoje laikomas ne Kalėdų senelis, o raudona gėlė, vadinama puansetija. Meksikoje šios gėlės dar vadinamos Kalėdų žvaigždėmis. Kalėdų dieną vaikams užrašomos akys ir jie turi stengtis sudaužyti molinę pinjatą. Kūčių vakarą visi eina į bažnyčią, dainuojamos lopšinės Jėzui. Lietuvoje nuo senų laikų tradicijos šiek tiek keitėsi. Kūčių vakare meldžiamasi, laužoma plotkelė ir dalinamasi su namiškiais, valgoma dvylika patiekalų bei, kaip ir anksčiau, paliekama viena tuščia lėkštė mirusiems, buriamasi.

Deivė Aleksandravičiūtė, Ib

KAIP PRASIDEDA IR BAIĖIASI MANO KALĖDOS

Man Kalėdos nuo mažens prasidėdavo tada, kada mieste išdygdavo eglė. Prasidėjus gruodžiui jau sukrušdavau. Pirmas dalykas atsikėlus ryte būdavo bėgimas prie lango. Jeigu pamatydavau, kad mašinų aikštelė miesto centre uždaryta, iškart suprasdavau, kad po poros valandų didelė mašina atveš eglę. Kiekvienais metais taip darydavau. Nuo to mano šventės ir prasidėdavo - nuo „stop“ juostos prie aikštelės įvažiavimo. Kalbant apie eglės - vaikystėje turėjau įprotį su jomis kalbėtis. Kokių trejų metų būdama padariau išvadą, kad eglės yra išnaudojamos (mėgstamiausia mano pasaka tuo metu buvo H. K. Anderseno „Eglutė“, manau, tai viską pateisina...), nes mes jas papuošiam, palaikom iki Trijų Karalių ir išmetam. Su miesto egle aptardavom visus reikalus, nes ji man atrodė labiausiai nuskriausta. Šventai tikėjau, kad ji manęs klauso.

Ženklas, kad šventės įsivažiavo, man buvo namų puošimas. Kiekvienam kampe po eglutę, po mažą Kalėdų seneliuką ar angeliuką, o jau močiutės kambarys... Dešimt girliandų ant užuolaidų, netikri varvekliai ant langų, dirbtinė sidabrinė eglė ant stovo, po egle sėdi Pelenė, kuri metus praleisdavo rūsyje, jos suknelę prieš kiekvienas Kalėdas lopydavau, pora dėžių senovinių eglutės žaisliukų, kiekvienas suvyniotas į dešimt servetėlių ir dar porą gabalų vatos, ir riebi raudona žvaigždė ant eglės viršūnės... Kiekvienais metais tas pats ir kiekvienais metais aš to beprotiškai laikiu! Aš su tuo užaugau, man čia stebuklai, ypač tie seni žaisliukai ir Pelenė. O savo kambarį visad puošdavau labai jau kukliai. Man svarbiausia būdavo susirangyti tarpelyje tarp eglės ir rašomojo stalo su kokia nors knyga. Aišku, su metais manęs vis mažiau ten telpa. Gal ir juokinga, bet aš iki šiol tai darau. Man tai yra šventi momentai.

Ir paskutinė švenčių „stadija“ - Kūčios. Pirmiausia tai tešlos gabalas, kurį duodavo man močiutė, kai kepdavo pyragėlius, ir mano pagaminti beformiai ir beskoniai sausainiai, kuriuos močiutė su pasididžiavimu dėdavo ant Kūčių stalo. Per Kūčias dar ir dabar bijau likti patamsyje viena ir kreivai žiūri į savo augintinius, kurie lyg ir norėtų porą žodžių tarti... Rimvydas Stankevičius savo „Betliejaus avytėse“ rašė, kad vaikystėje per Kūčias bandydavo prakalbinti savo katiną, kad šis išlietų viską, kas per metus susikaupė... Tačiau jo katinas buvo nekalbus, „intravertas“. O aš tik džiaugiuosi, kad maniškis irgi toks pats, nes jaučiu, kad daug ten jam ant širdies guli. O turėjom tada katiną, keturias papūgėles ir šešias žuvelės! Labiausiai ir bijodavau, kad prašnekės kuris ir visi numirsim. Dėl tos atmosferos, tos keistos baimės, tylos man tai būdavo šventė.

O tada... Kalėdos. Ir čia mano šventės baigiasi. Prasideda svečių priėmimai, giminių atvykimai, filmukai per televizorių, kažkokie žiburėliai... Tarsi viskas gražu, pati niekad „Vieno namuose“ nepraleidžiu, bet tai jau nebe tas... Čia jau kažkas ne tokio nuoširdaus prasideda. Jau kažkas slepiama... Kažkokios tada komercinės visų šypsenos, dirbtinai laiminga atmosfera... Nors gal taip ir turi būti.

Dabar, kai jau atrodo, kad pribagė viskas ir visi, kas tik galėjo pribagti, man labiausiai trūksta tos „stop“ juostos aikštelės įvažiavime, to tarpelio tarp stalo ir eglės, Pelenės su suplėšyta suknele ir to mirgesio močiutės kambary. Visa tai tuoj bus: ir tarpelis, ir lėlė, eglutės... Bet labiausiai man tos „stop“ juostos trūksta. Ir su egle nebesikalbėsime. Metalinė, „karkasas“, per toli, negirdės manęs... Viskas gerai, gražu, nieko nekritikuojau. Tiesiog svetima man dabar daug kas pasidarė.

Ta proga šiais metais eglutę specialiai pasistatysiu anksčiau. Dar jeigu pasnigtų...

KODĖL PASIKETĖ KALĖDOS?

Kalėdos - labai jauki šventė. Tokia šventė, kurios laukiame visus metus. Juk dažnai sakome - Kalėdos - visų norų išsipildymo metas.

Seniau net nebūdavo kalbama apie Kalėdų senelį, vaikai laukdavo šios šventės ne dėl dovanų, o dėl eglutės bei visokių burtų. Kalėdų eglutės kirsti eidavo Kūčių rytą ir tik tada ją ir puošdavo įvairiais žaisliukais - mediniais arkliukais, kūčiukais, nertais arba megztais angelėliais, saldainiais arba keptais skanėstais, obuoliais.

Man atrodo, jog dabar nebeliko to tikro Kalėdų jausmo, vilties, tikėjimo stebuklu. Vaikai laukia tik Kalėdų Senelio dėl dovanų, jie žiūri į senelį kaip į maišą dovanų. Jie tiesiog parašo laišką, kuriame išsako visus savo norus, ir tie ne bet kokie, jie nori

naujo telefono, kompiuterio, snieglentės, yra tokių, kurie rašo, jog nori pinigų. Mes net eglutes dabar puošiame 3 - 4 savaitėmis anksčiau, o tikrai nereikėtų taip skubėti. Parduotuvės jau lapkričio 18 dieną tapo Kalėdų daiktų sandėliais, kurie pribloškia gausa, bet kaip pirkimas susijęs su stebuklu arba laukimu?

Pasikeitė ne Kalėdos, pasikeitė žmonės - netekome gebėjimo džiaugtis, pripratome prie dovanų, bet praradome šventę.

Miglė Žiedavainytė, Ib

Rugilės eglutė

Rugilė Pumputytė, IVC

